

ת"פ 16838/01 - מדינת ישראל נגד ו'

בית משפט השלום בבאר שבע

09 יולי 2017

ת"פ 16-01-16838 מדינת ישראל נ' (עוצר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה:

מדינת ישראל
על ידי בא כוחה ע"ד גנית אטיאס

נגד

הנאשם:

ו' (עוצר)
על ידי בא כוחו ע"ד אלכס גאוסקין

הכרעת דין

כללי

נגד הנואם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות איומים (2 עבירות) - לפי הוראת סעיף 192 לחוק העונשין, וכן עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בת זוג - לפי הוראת סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים היו הנואם וח' (להלן: "המתלוננת") ידועים הציבור.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 2.1.17 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, ליד מרכז גמילה "X" ברח' -----, תקף הנואם את המתלוננת שלא כדין בכך שירק עליה ופגע בנעליה. מיד אחר כך, אימם הנואם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאחז במעיליה ואמר לה: "**בת זונה שרמותה אני יירוג אותך**" זאת בכוונה להפחידה או להקינטה. בהמשך ובסמור, תקף הנואם את המתלוננת בכך שחבט בפניה, בעט בגופה, חבט על ראשה והכה אותה במכת אגרוף על עיניה. כתוצאה לכך דיממה המתלוננת מאפה ונגרמה לה חבלה בדמות שritte על לחיה השמאלית. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: **"אירוע ראשון"**.

עוד מתואר בכתב האישום זה כי במהלך שבועיים עבר לאמור לעיל, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, ב-----, אימם הנואם על המתלוננת עקב החלטתה להיפרד ממנו, באומרו כי יירוג אותה. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: **"אירוע שני"**.

על פי המתואר, ביום 4.1.17 בבוקר בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק ליד מרכז גמילה X ברח' -----, אימם

עמוד 1

הנואם על מאבטח המרכז - ר' ח' בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוונת באומרו: "ח' **בלאך מטה היום**". אירוע זה יכוна להלן ולשם הנוחות: "**אירוע שלישי**".

זרת המחלוקה

בمعنىו לכתב האישום כפר הנואם במיחס לו. לצד האמור, העלתה ההגנה שני טיעונים- האחד משפטי והאחר עובדתי. אשר לטעון המשפט - אליבא דהגנה, המתואר בסעיף 2 לכתב האישום, ולפיו הנואם יrok על המתלוונת ופצע בענליה- איןנו מגלה עבירה של "תקיפה". עניינו של הטיעון העובדתי נוגע לעובדות סעיף 3 לכתב האישום. הנואם כפר במתואר בסעיף זה למעט בעובדה כי אחז במעילה של המתלוונת. את האמור ביקש להסביר בכך שניסה לקחת מראשה את משקפי השמש שלו.

פרשת התביעה

מטעם התביעה הוגשו מוצגים והיעדו ארבעה עדים, על פי הסדר הבא: ר' ח' (עד תביעה 1), א' (א) ל' (עד תביעה 4), ח ח' - המתלוונת (עדת תביעה 3) ואשר מן.

תמצית עדויות עדי התביעה

הואיל ובמסגרת פרק הדיון וההכרעה יידרש בית המשפט באופן קונקרטי לחלקם הרלוונטיים, בכל עדות שנשמעה בבית המשפט, בשלב זה של הכרעת הדיון תיפרש רק תמצית גרסאותיהם של עדוי התביעה.

עד תביעה 1, ר' ח':

המדובר למי שעוסק כמאבטח במרכז "X", והוא עד למתרחש באירועים נשוא תאריכים 2.1.17 (אירוע ראשון) 4.1.17 (אירוע שלישי) מחוץ למרכז "X". להה סיפר כי מכיר את הנואם והמתלוונת הিירות שטחית מתוקף היותם מתופלים במקום העבודה (עמ' 6, ש' 5-11 לפורתוקול) וכי עבר לאירועים האמורים, שרוו בין הנואם למתלוונת יחסים טובים (עמ' 11, ש' 19-17 לפורתוקול).

אשר לאירוע מיום 2.1.17 (אירוע ראשון), המאבטח העיד כי במהלך עבודתו שמע צעקות וראה את הנואם מגיע לכוכו היציאה ממרכז X עם המתלוונת יד ביד, כאשר הוא תופס אותה בגרון, חונק אותה, מושך בשערותיה, צועק ומקלל אותה ברוסית, והוא משיבה לו בקלילות (עמ' 5, ש' 19-17; וכן עמ' 7, ש' 16-12 לפורתוקול). המאבטח הפריד בין השניים, הוציא הנואם מהמקום והכנס את המתלוונת עד להגעת משטרת. לאחר מכן דיווח על שירע לעו"ס דניאל אלמוג והוא או אשת צוות אחרת הזמין משטרת (ש' 7-3; וכן ש' 12-14).

בהמשך דבריו סיפר המאבטח כי ביום לחרת (3.1.17) הגיע הנואם בשנית למרכז X וביקש ממנו לדבר עם ס - עובדת הסעד שלו, לאחר בדיקה השיב לו המאבטח שיחזור עוד מעט וס תקבלו. לדברי המאבטח משס לא יכולה לקבל

את הנאשם, שב הנאשם ביום למחירת (4.1.17 - אירוע שלישי) כדי לדבר עמה. במהלך השיחה עמה זו מסרה לו שהוא מರחיקה אותו ממרכז X למשך חדש ---, וזה לא היה מרוצה מהתשובתה. בפועל זה נכח המאבטח במקום ומצאו בכספי של הנאשם אגרוף עם סימונים של קלפים במסגרת חיפוש שערך. לאחר מכן, יצא הנאשם את המקום וצעק לעברו של המאבטח: "ח' בלאט מטה היום" (ר' עמ' 5, ש' 21-31; וכן עמ' 6, ש' 27-12 לפרטוקול; עמ' 7, ש' 19-22; ש' 28-30; ועמ' 9, ש' 16-25).

עד תביעה 4 א' (א) ל':

המדובר במטופל במרכז X אשר מכיר את הנאשם והמתلونנת מהמרכז הטיפולי והוא עד ראייה לאירוע שהתרחש בתאריך 2.1.17 (ר' עמ' 19-25 לפרטוקול). זה נחקר במשטרת ומסר גרסתו (ת/9).

בתחילת עדותו סיפר העד כי בזמן האירוע ישב בקופיטה שבמרכז X (מחוץ למרכז?), ושמע רעש של מריבה אולם מהמקום בו ישב לא יכול היה לראות מי המעורבים, ורק כאשר המתلونת וה הנאשם התקרכו לאזורה, זה הצליח להבחין בהם ובמתרחש (עמ' 22, ש' 22-25; וכן ש' 29-32). בשלב זה ראה העד שהnitiga אחזה את המתلونת בכתפה ותפס בשערות ראשה ודיבר עמה באופן "לא רומנטי" (עמ' 23, ש' 203; וכן עמ' 25, ש' 4-5 לפרטוקול). בהמשך סיפר כי לא רצה להתערב בעניינים לאלו אולם לאחר שראה את המתרחש, חשב שי"יה מכות" ולכן קם להפריד. הלה ניגש אל הנאשם והציג לו לצאת עמו החוצה בטענה כי גם הוא וגם המתلونת עלולים לסבול, באופן שהnitiga עשי להיעצר והמתلونת עשויה לסבול במצבה (עמ' 23, ש' 26-28).

העד עומרת עם הגרסה שמסר במשטרת ולאחר שנתגלו סתירות מהותיות בין הגרסה שמסר בפני ביהם"ש לעומת הגרסה שמסר במשטרת, הוכרז עד עין ונחקר בחקירה נגדית.

בחקירתו הנגדית העיד כי הטיפול הפסיכיאטרי שקיבל בתקופה הסמוכה לאירוע פגע בזכרונו, אולם כוון נוטל תרופות אחרות באופן שיכל להיעיד כי זיכרונו טוב יותר בעבר (עמ' 35, ש' 8-9, 15-16, 23, 23 ו-27-26 לפרטוקול). זה שבוחן כי מהמקום שבו ישב לא הצליח לראות שהnitiga מכחה את המתلونת באגרוף ובעיטות (עמ' 36, ש' 4-5, ש' 11-12; עמ' 37, ש' 23-25).

עדת תביעה 3 ח' ח':

המדובר במתلونת בתיק. זו העידה כי ניהלה קשר זוגי עם הנאשם במשך חודשים שבסוגרתו הם גרו באותו הבית ויחסיהם ידעו עלויות ומורדות, כמו כל זוג שגרתי.

לgresetha, הרקע לאירועים המזוהים לניטיגים נעוז בפרידתה ממנו כמספר ימים עובר לתאריך 2.1.17 (עמ' 46, ש' 29-32; עמ' 47, ש' 9-12 ו-2-3) לאחר הפרידה הניטיג פגש אותה במרכז "X" והפנה לעברה קללות. כעבור מספר ימים, ביום 2.1.17, ראה אותה הניטיג בעודה עומדת בסמוך לעמדת הקפה וירק עליה (עמ' 47, ש' 18-20 ו-31-32) לאחר מכן אחזה בה כשל עדו לבש אגרוף עם סימונים של קלפים. בתגובה ירקה המתلونת בסמוך לניטיג, ומידי לאחר

מן תחיל להרבייה "כמו לגבר", תפס במעיל, אחז בראשה, הכה בה בפניה וגרם לה לחבלות בראשה ובפניה. המאבטח במרכז הפריד ביניהם והזמנה משטרת למקומ (עמ' 49, ש' 4-9 ו-11-14; עמ' 50, ש' 1-2). מעבר לחבלות הפיזיות, נגרמו למתלוונת פגיעות בנפש אשר הצריכו העלאת המיןון התרופתי שנוטלת (עמ' 52, ש' 27; עמ' 53, ש' 2-1 לפרוטוקול).

בתאריך 4.1.17 נודע למתלוונת כי לאחר שנמסר לנאים כי הוא נענש באופן שעליו לנסוע לחודש ---, הוא אמר: "אם אני צריך בשביל בת זונה הזאת לנסוע ל--- אז עכשו אני הולך וארצח" ובתגובה לדברים אלה ס המטפלת הזמיןנה משטרת (עמ' 51, ש' 13-9 לפרוטוקול). לדבריה אין זו הפעם הראשונה שהנאשם מפנה לעברה איום. מקרה נוסף התרחש בביתם כאשר זו הודיעה לנאים על כוונתה להיפרד ממנו ובמענה לכךaims לרצוח אותה (עמ' 52, ש' 9-6). בחקירה הנגדית אישרה כי שמעה את האיום מיום 2.1.17 באזניה וכן גם את האויומים מיום 2.1.17 (עמ' 59, ש' 8-9 ו-22-23).

בחקירה הנגדית סירה המתלוונת כי הגיעו לבית המשפט בלויי מדרכה מההוסטל בו נמצא. עוד סירה כי סובלת מDICION נפשי בעקבות הסמים שהייתה נוטלת עד לפני כינה וכעת מטופלת במתדון. לדבריה, הזמיןנה משטרת באירועים המאוחרים יותר בשל תוכן אiomיו של הנאים לרצוח אותה. (עמ' 56, ש' 1-3). אשר למשכו של אירע התקיפה מיום 2.1.17 זו התקיפה לאומדו בזמן, הוואיל וזה הרגש לה כמו "נצח" (עמ' 62, ש' 7 לפרוטוקול). כך גם התקיפה של 2.1.17 להצביע על מספר האגופים והבעיות שספגה אולם ידעה להציג על מיקומם - בראשה, בבטנה, בלבנה (עמ' 62, ש' 26, 31; עמ' 63, ש' 1). השניתה שבפניה נגרמה לה כתוצאה מהאגוף שהייתה על ידו של הנאים עת שכחה בפניה באגוף (עמ' 63, ש' 13-15 ו-21-31; עמ' 64, ש' 1-11). לדבריה יתכן ששכחלה ציון במהלך עדותה על אודות האגוף משום שהיא במצב "על הפנים" (עמ' 64, ש' 18).

עד התביעה אשר מתן

המדובר בחוקר במשטרת ישראל אשר גבה עדות מא' ל' (ת/9). עד זה תיאר כי גבה מא' ל' עדות בגין מחוץ למרכז X, באוירה נינוחה, בשפה העברית מבל' שהוא חרג או כל קושי בהבנת השפה.

פרשת ההגנה

עדות הנאים

הנאשם העיד להגנתו והוגשו הודעותיו במשטרת (ת/2, ת/3) וכן העימות עם המתלוונת (ת/5).

בחקירה הראשית סירר הנאים כי נוהל מערכת יחסים עם המתלוונת במשך לחודש וחצי. זה מנעה גורמים רבים שהובילו לפירידה וביניהם מחסור בצדוק ביתה של המתלוונת, טענה ולפיה המתלוונת גונבת את דבריו ומbezbat את כספו ועוד ים דברים כמו זה", אשר בעקבותיהם רצה לעזוב אותה (עמ' 72, ש' 24-31 לפרוטוקול).

הלה תיאר את שאירע ביום 2.1.17 מנקודת מבטו. בהקשר זה ציין כי המתלווננת שפכה על ידו נס קפה חם, הוא ירך על רגליה ומיד הגיע עד התביעה א' ל' ולקח אותו מהמקום מבלי שאפשר לו "לעשות משהו". מיד לאחר מכן עלה על אוטובוס לבתו (עמ' 73, ש' 4-7 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף כי היה עצבני בעקבות שפיכת הקפה ותפס בשערות ראשה של המתלווננת בניסיון לנקחת את משקפי השמש שלו מראהה (עמ' 73, ש' 19-15). גם בחקירהתו הנגדית אישר כי משך בשערות ראשה, משך במעיליה (עמ' 76, ש' 2, 6, 8 ו-13 לפרוטוקול), וירק על רגליה (עמ' 78, ש' 7-6).

את פשר החזקת האגרוף הסביר בכך שחשש מבנה של המתלווננת וחבריו לאור דבריה (שנאמרו לאחר האירוע מיום 2.1.17 ולפיהם בנה יצא מבית סוחר והוא יתרטוטו עם חברי וירוג אותו. עוד סיפר כי את האגרוף קנה (עמ' 73, ש' 28-25 ו-32-30) באותו היום והגע עמו כיוימים לאחר מכן (ב-4.1.17) למרץ X ע"מ לדבר X שם נתפס על ידי המבטח ר' ח'. זה שאל כי באותה סיטואציה איים בפני המבטח להרוג את ח' באומרו "ח' בלעת מטה היום" וביקש לחדר כי אמר שח' נחשבת מטה בשבילו, לא מבון שהוא רוצה להרוג אותה, אלא מבון שהוא לא רוצה לדבר עליה יותר (עמ' 88, ש' 8). אשר לאיומים האחרים - כפר בהשמעתם וטען כי לא הייתה לו סיבה להשמעם הויל ורצה לעזוב את המתלווננת זה מכבר.

בחקירהתו הנגדית לא ידע לומר מתי בדיקך רכש את האגרוף והאם היה בידו עבר לאירוע מיום 2.1.17, אשר באמצעותו, לטענת המתלווננת, שרט את פניה, אולם ציין כי יש ברשותו אגרוף נוסף קטן יותר (עמ' 83, ש' 3, 5, 6 ו-12).

אשר לחבלות שנגרמו למתלווננת (ת/2) טען כי שמכת אגרוף לא גורמת לש:rightה אלא ל"פנס בעין" וכן החבלה המתועדת נגרמה על ידי המתלווננת עצמה שרטה פניה בצדקה.

עד ההגנה דורון גוזל

המדובר בשטר אשר בדק את מצלמת האבטחה במקום ביום 12.1.17 וערך מזכיר (ס/1) שבו ציין כי תנאי הצלום לא היו בהירים ולא אפשרו זיהוי הדמיות והסיטואציה.

דין והכרעה

לאחר שמעתת בapon בלתי אמצעי את עדי התביעה וכן את הנאשם, לאחר שעברתי על המוצגים השונים ונדרשתי לטיעוני הקיימים הגעת לכל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המוחס לנายนם.

מסקנה זו של בית המשפט מבוססת בעיקרה על העדفة של עדות המתלווננת, עדות המבטח וכן עדותו של א' במשטרה על פני גרטתו של הנאשם כפי שגם מוצאת ביטוי בהודעותיו במשטרה וכן בבית המשפט.

כל דבר נוגע למתלווננת, הרי שבית המשפט התרשם מעדת שמסרה את הדברים באופן אותנטי, ישיר ולא ניסיון

עדן או להסתיר דבר מעוני בית המשפט. הדברים מצאו ביטוי עת מסרה תיאורים שיכול ולא יחמיeo לה, יכול ויציגו את אופיה חם המזג אף ולמדו שזו לא טמנה ידה בצלחת.

כף פירטה ותיארה את מערכת היחסים ביניהם, לרבות חלקה בפרידה כאשר לקחה את החפצים שלו והניחה אותם ליד הדלת. המתלוננת העידה כי במהלך המפגשים לאחר הפרידה ביניהם, שוחחה עם מטופלת אחרת במרכז X ושהzechikhה אותה לגבי האופן שבו הנאשם מדבר על עצמן: "שאדם קורא לעצמו הרקולס מרוב היופי שלו כמו שהוא מת על עצמו... איז אה צחקנו... צחקנו ביןינו והוא יכול לשמוע אותנו..."

המתלוננת מספרת על שהתרחש ביום 2.1.17 באופן כרונולוגי ומפורט החל מהמקום שבו התרחשה אותה תקיפה עבר לתחילת הדינמיקה ביניהם שבה זו ירק לעברה והעליב אותה וכלה באופן שבו זה תקף אותה. גם בתוך אותו תיאור המתלוננת מספרת כי לאחר שהה ירק לעברה היא לא "נסארה חייבת" וירקה חזרה לידי דבר שהביאו אותה פצע אלימות מצד הנאשם שזכה אותה: "כשאני ירקתי לא לידי, לא הגיע לו זהה, הוא קפוץ... ו... מעיל התחליל להרביץ לי ממש התחליל להרביץ לי כאילו אני לא אישת כאילו אני גבר..." וכן בהמשך "בפנים, בבטן... אני לא זוכרת לבדוק CAB, כל מה שהיא הוא היה מרביץ לי... הוא נכנס אותו ב... בפינה של ה... של הקפה והרביץ..." (עמ' 50).

لتיאור זה של האלימות נלווה גם תיאור של השפעותיו עליה כאשר יש לציין מקום אחד כי בכתה ובמקום الآخر נטלה כדורים בכמות גדולה פי ארבעה מזו הרגילה.

ニיכר היה כעסה של המתלוננת על דבריו של הנאשם ובפרט הדברים אמרום בנוגע לטענת הנאשם לפיה הוא זה שהחיפה עליה כאשר גנבה מוצריים מהטופר. זו בשלב זה צעהה לעברו:

באמת אתה לא מתבייש? אני שילמתי 800 שקל על הפרצוף המסורי שלך ואתה אומר לי שאני עשית את זה? תניד אתה מניאק לא מתבייש אתה לא בן אדם אתה לא היה אדוני... לא היה... שקרן... 800 שקל שילמתי על הגניבה הזה שאנילקחתי על עצמי והוא ישב ואמר לזה ככה הוא ישב הסתווב היה עושה ככה לה לה לה... אני נשבעת בתורה אני נשבעת כי אני מוכנה להישבע בהכל מי שקרן זה אתה... (עמ' 65).

ניתן היה להבחן בהתנהלות דומה כאשר זו העידה על הדברים שמסרו לה עובדי X ביחס לאיומים שהנאשם השמעו: "אבל אל תשכח שיש לי בן... שהוא בית סוחר והוא יهرוג אותך והוא יסתכל כשהוא... אני לא יכולת... השקרן הזה סדייט... תסלחו לי בבקשתה".

האמור לעיל ויתר הדברים אותם מסרה המתלוננת מלמדים כי גם אם זו לא העידה באופן רהוט וגם אם לעיתים אף השתמשה בשפה בוטה הרי שבസופם של דברים זו העידה מ"דם לבה" ללא מניפולציות ולא תחכם רב כשהשפעת האירועים המפורטים בכתב האישום נותנים אותן עלייה גם במעמד מסירת העדות.

זאת ועוד, אין מחלוקת כי המתלוננת לא נῆגשה להגיש תלונה מיד לאחר אירועי 2.1.17 כאשר לדבריה כל שביקשה שיעזרו אותה בשקט. רק לאחר ששמעה את האיומים שהשмиיע כלפי הצד עובדי המקום פעולה להגשת תלונה. ודוקן, גם בשלב זה נלמד כי מי שסביר היה שיש מקום לערב את המשטרה הוא אכן עובדי X שאף היו שבפועל הזמןו את המשטרה: "...**הם [...] הם רצו והם אמרו לי בפירוש ללקת להתلون במשטרת**" (עמ' 56).

מן האמור נלמד כי אין מדובר במතלוננט שמעוניינת להפליל את הנאשם בכל מחיר ולטפל עליו האשמות שווא. כך גם נראה כי אלמלא מעורבות ס מנהלת מרכז X ויתר העובדים הסוציאליים יכול ותלוננה זו לא הייתה באה לעולם ולא משומש שהדברים לא התרחשו. המתלוננת לא הסתירה דבר היותה מכורה בעברה לסמים כאשר לדבריה השתמשה בכל סוג הסמים. זו ציינה תלויה כיוון בחלוף סמ מסוג אדוֹן במיןון יומי גבוהה.

הוותח במතלוננט כי יש שוני בין דברים שמסירה במשטרה לבין דברים עליהם העידה בבית המשפט אולם חרב כך אמרותיה של אלו לא הוגשوا באופן לבית משפט יכול להתרשם כי אכן מדובר בסתיירות מהותיות. לא עלמה מבית המשפט העובדה כי מבחינה הcronological של האירועים השונים (בماובכן מהcronology הפנימית של כל אירוע בפני עצמו) היה חוסר בהירות מסוים שהצריך את התובעת לבקש ממנה להבהיר מה קדם למה. לא מצאתי כי מדובר בסתיירות או תהיות היורדות לשורשם של דברים בפרט כאשר עדותה של זו הופרעה פעמי אחר פעמי ע"י הנאשם שהתרץ לעברה, הפריע לשטף העדויות, דבר שהצריך לחזור על השאלות מיד לאחר שה הנאשם סיים לעשות כן.

לצד עדותה של המתלוננת קיימות עוד שתי עדויות ממשמעותיות אשר כל אחת בפני עצמה יש בה כדי להפליל את הנאשם באופן ישיר בתקיפתה של המתלוננת וכך גם לשמש כראית חזק לעדותה של זו.

עדות המאבטח מר ר' ח'

הדברים אמורים ראש וראשונה ביחס לעדותו של המאבטח ר' ח'. מדובר למי שעבוד במרכז X ותפקידו לשמור על הסדר במקום. בשונה מטענת בא כוח הנאשם סבורני כי מדובר בעקבות אחד נתול פניות אשר אין לו כל סכום אישי קודם קודם עם הנאשם או מנגד קשר חברי כזה או אחר עם המתלוננת. את שניהם הוא מכיר במסגרת עבודתו בלבד כמטופלים במרכז X הנדרשים להגיע מדי יום לצורך קבלת תשלום סמ. העובדה כי זה פועל תחת הנחיות הנהלי המקום היא לכעצתמה אינה הופכת אותו לבעל אינטרס בתיק או כמותה באופן המחייב משנה זהירות. הנחה זו של ההגנה מגלהת בתוכה הנחה נוספת לפיה גם המנהלים של מרכז "X" אינם אובייקטיבים ובעלי אינטרס להפליל את הנאשם דבר שלא הונחה לו תשתיית ראייתית ואף לא ראשיתה של צזו.

חזוק להעדר אינטרס מצד העד הנ"ל ניתן למצוא בדברים אחרים מסר בפתח עדותו מהם עולה כי כלל לא היה מעוניין שהדברים הגיעו לכך עדות לצד הבעת חשש מהשפעותיה של מסירת עדות שכזו:

אני רוצה להגיד כמה מילים שאני לא, לא, לא יודע מה... מה זה, אני לא באתי... למסור עדות... אני רוצה לדעת לא אמרו לי שאני מגיע לבית משפט, אני לא יודע מי... או מה... אני לא יודע מי הוא מה הוא ומה לעשות אחרי זה... אני לא רוצה ש...

בஹשך ימסורו: "...אני מטופלים אחרים, לא אה... לא ח' ולא ובראש שלי בקטע זהה אז אה יומ לחוץ, זה היה יומ לחוץ... ועשיתי את העבודה שלי, ניסיתי לעשות אותה הכי טוב אבל אה... באו לי שני אלה..."

זה הגידול לעשות וצין ש מבחינתו אין לו בעיה שייריבו רק לא במשמרת שלו ולא במקום העבודה שלו: אין לי בעיה שהם ייריבו מחוץ למקום, מצידי שהרגנו אחד את השני, במקום עצמו אין... מהרגע שהגעתי לשם אין מריבות אני יודע מה היה לפני. לפני שהתחלתי לעבוד שם היה דקירות והיה... כשאני הגיעתי לשם לא היתה מריבה אחת חז ממה מריבה הזאת...

בהינתן האמור הרי שיש לתת משקל לא מועט לדברים אוטם מוסר העד ביחס להתרחשויות הדברים. לגופם של דברים, העד הנ"ל מסר תיאור שעולה בקנה אחד עם דברים שמסירה המתלוננת וממנו עולה באופן חד ממשעי כי הנאשם תקף את המתלוננת ולא אחז אותה אחיזה חריפה או ניסה רק להוריד מעלה ראה את משקפה. לדבריו: "...אבל הוא תפס אותה... חנק אותה... היא אמרה לו יסוחר סמים יצלב אני אביא את החבר שלי... קללות" ובדומה: "הוא תפס אותה מהגרון... משך לה את השערות, התחיל לצעוק עליה, קילל אותה ברוסית".

כשהעד הנ"ל נשאל מדוע הרחיקו את הנאשם מ---- שב ומצא לענות לסגנון בדרך של תיאור המכות של הנאשם: אתה יודע למה? אני אגיד לך למה. מי שמקבל טיפול ב----, מקבל את הטיפול והולך הביתה, לא נשאר שם ורב מכות עם בת זוגתו. הוא נি�פח אותה, בסדר? אולי לא, אולי לא עם סימנים אבל הוא ניפח אותה, הוא משך לא בשערות, הוא חנק אותה ככה ומה שהלך שם... תומו ובוחנו (עמ' 18).

העד הנ"ל מעיד גם על האים שהשמעו הנאשם באוזניו לאחר שנמסר לנאם כי עליו לנסוע ל--- בשל התנהלותו במרכז X. העד ציין במפורש כי שמע את הנאשם אומר: "ח' בלאט מטה היום". בחקירתו הנגדית נשאל העד על האפשרות כי יכול והנאם אמר "ח' בשביili מטה היום" ודבק בගרסתו לפיה הדברים לא נאמרו באופן שבו טוען הנאשם. כאמור התרשםות בית המשפט מעד זה הייתה כי אין לו כל עניין בהפללת הנאשם, סייע למתלוננת או בכלל. משken, מסר את הדברים כהוותחים מבלי להוסיף או לגורוע.

לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה העד שיקר כאשר הציג את עצמו כמאבטח, בעוד שבפועל הוא רואה את עצמו יותר כסדרן. מדובר בסמנטיקה מילולית שכן גם אם זה לא אוחז אקדח ולא קיבל מבחינה פורמלית תואר של מאבטח, הלכה למעשה זה מתנהל כזה במקום כמו שאחראי על הסדר, מונע התפתחות אירועים אלימים ומתערב כאשר הדבר מתרחש. מעבר לכך, עדותם עלתה בקנה אחד עם ראיות אחרות, על פni הדברים הייתה בעלת סדר כרונולוגי, ללא סתריות פנימיות או חיצונית.

עוד בהקשר לעדותו של המאבטח ר' יעור כי גם עובדי המקום רואים אותו כצדקה שתפקידו לאבטחה. הדברים אמורים בשים לב להודעתה של עובדת המקום אלמוג דניאל שבה היא מפרטת על הדברים שאמר לה "מאבטח המרכז ר'" (ר' ת/8, עמ' 2, ש' 2). עוד בהקשר לאותה הودעה, זו מצינית כי ר' התקשר אליה ב�отק'ר ואמר לה להתקשר למתלוננת ולהזהיר אותה כי הנאשם בפנוי שהוא ירוג אותה. דברים אלו הם ככלעכם עדות שמיעה ואין יכולים לחזק את

גרסתו של ר'. יחד עם זאת, עצם הפניה הדחופה שלו לעובdet במקומ מתיישבת יותר עם מי ששמע אמרה שלפה "ח' מהה היום" ופחות עם אמרה של "ח' בשביי מטה היום".

חיזוק נוסף, וראייה מפלילה עצמאית מוצא בית המשפט בגרסתו של א' ל'. הדברים אמרים אףלו בבית המשפט א' מסר גרסה שלפי לא הבחן בנאש תוקף את המתלוונת למעט סיטואציה שיכל והיתה מידדרת לכדי אלימות, דבר שהביאו לקום ולהפריד בין הניצים. בהקשר לכך בית המשפט מוצא במובהק להעיף את גרסתו של העד כפי שנמסרה במשטרה והוגשה ת/9 וזאת בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות.

באופן כללי ניתן לומר כי עדותו של א' בבית המשפט, מתחילה, הייתה כזו שנועדה לשכנע את בית המשפט שאין מדובר באירוע חמור כפי שבקשת המאשימה לשכנע זאת עודטרם בית המשפט שמע את גרסתו לגבי התנהלות הדברים. יכול והדבר נבע מכך שטרם עדותו רעננו את זכרונו והזכיריו לו את הודעתו במשטרה ומכאן סבור היה שכבר בית המשפט מכיר גרסה זו. אףלו זו תമונת הדברים, עדין ניכר היה שלמן תחילת עדותו נקט העד בגישה מצמצמת, מתנצל וכזו שמתעמתת עם שאלות ב"כ המאשימה.

העד ניסה לשכנע את בית המשפט כי יש לו בעיות עם הזיכרון בגין התרופות אותן הוא נוטל (עמ' 28 לפרוטוקול; עמ' 30). לצד האמור לעיל ביקש לשכנע כי כיום הוא זוכר את הדברים יותר טוב למורת שהודיעו נסירה שלושה ימים בלבד לאחר האירוע ובבית המשפט העיד מספר חדשניים לאחר מכן.

לצד אמרותיו החזרות ונשנות בדבר בעיות הזיכרון שלו, התנהלותו של העד והדברים שמסר היו תמהויים. כך כשבקש לשכנע העד את הסגנון ואת בית המשפט כי יש לו יכולות ניבוי ובהסתמך על אותן יכולות הוא הבין שעליו להתערב בנסיבות "יש דברים פרטיים שלי... יש...אני לפעמים מרגיש לפני... אני יכול להסתכל עלי ול להגיד מה מהכה לך חדש אחריו ולא רק בן אדם אחר או בן אדם..."

(עמ' 24 לפרוטוקול).

ובדומה:

אמרתי לך קודם שלפעמים אני יכול להגיד לבן אדם שהיה לו לפני כמה זמן לפני, לא שאל עלי, אלהים מהכה אותו לפני. לפעמים אנשים שומעים אותו, לפעמים אנשים مستכלים עלי כמו משוגע בכלל שיש לי ייחוד בדברים האלה. אבל אני אומר כל אחד مستכל עלי מצד שלו. מי שהוא רוצה (עמ' 25 לפרוטוקול).

וכן:

זה לא בראש, זה בראש שלך נכנס אינפורמציה ואני לא יודע מאיפה אינפורמציה זו נכנס בראש שלך... כל הזמן קורה למחשבות שלי וכל הזמן מחליט למה מחשבות לצאת את זה... אני פותח את המחשבות שלי אני יודע שלחו עלי אינפורמציה... שם את עצמי בדבר שיכולים להרוג אותי

מבפנים... בחוץ ואני לא יודע מי זה, זה לא אנשים.

בין אם העד אכן מאמין בהיותו "אורקל", בין אם מדובר בתנהלות מניפולטיבית, ובין אם אמירות אלו נובעות מהמחלה ממנה הוא סובל שלגבהה פירט במהלך עדותו, הרי שהתנהלות זו לא מצאה כל ביטוי בהודעה אותה מסר במשטרה אשר על פניה הדברים מלמדת על מסירת גרסה הגיונית וסודורה לגבי הדברים שהבחן או שמע.

ኖכח הבדל זה, בית המשפט הכריז על הנאשם, לבקשת המאשימה כעד עיוון שלאחר מכןזה התבקש להסביר את הפער בין הדברים שמסר במשטרה לבין הדברים אותם מסר בבית המשפט. לדבריו, יכול והוכיח לא הבין אותו נוכנה שב וחזר על כך הוא לא יכול היה להבחן בנסיבות מהמקום שבו עמד.

אין בידי בית המשפט לקבל את הסברו של העד מדוע הדברים נרשמו כפי שנרשמו. בהקשר לכך גם אם העברית אינה שפת האם של הנאשם, הרי שהוא העיד בשפה זו, ענה לשאלות של התובעת בעברית ומילא אין מדובר בהבדל שענינו דקויות ופרשניות של מילה צזו או אחרת אלא תמונה עובדתית שונה לחלוון, שלא ניתן להסבירה בקשה שפה. לא בלי קשר גובה עדותו של העד, אשר ממנו, העיד בבית המשפט ציין כי לא היה דבר חריג בגביות העדות, אליבא דידן של אשר, העד ענה על כל השאלות, חתום על עדותו, כאשר זו נעשתה בנימית המשטרה ובאווריה נינוחה. עוד ציין כי העד לא התקשה בשפה העברית וכי אם אי' מוסר כי לא אמר את הדברים שנרשמו, אז זה משקר. לא מצאת להטייל דופי בעדות זו של העד אשר מן אמר או עולתה בקינה אחד עם התרשומות בית המשפט ביחס לכולתו של העד לעונות בשפה העברית ושליטתו בה. לא הוציא כל הסבר או ראשיתו של צזה מדוע חוקר ישים דברים בפיו של העד.

במצב הדברים זה הרי שהדברים אותם מסר העד במשטרה מפלילים באופן ישיר את הנאשם וועלם בקינה אחד עם עדות המתлонנת ועדות המאבטח בדבר אלימות הכללת בעיות ואגרופים לעבר גופה של המתлонנת. בית המשפט מוצא לבכיר הודהה זו במשטרה על פני העדות בבית המשפט ולחתה לה את מלאה המשקל.

בהודעה זו העד מצין במפורש ובאופן שאינו משתמש לשני פנים כי: **"שמעתי צעקות יצאת החוצה. רأיתי את תופס במעיל את ח' ונונע לה מכות, אני חשב בפניהם שלה ונונע לה בעיות. באתי מהר וניסיתי להפריד ביניהם. בטח שאני אפריד. בחור מרביץ לבחורה זה לא מתאים."**

בהמשך, כשהתבקש לפרט כיצד נtan הנאים מכות למצלוננת, מסר: **"ראיתי בעיות ואגרופים ומושך אותה, אני חשב בשערות ומיד אחר כך נונעתי והפרדתי זה מה שאני רأיתי"**. כאשר בית המשפט מוצא לתת להם את מלאה המשקל.

יוער כי בסופה של אותה הודהה במשטרה, יכול וניתן למצוא רמז לעתיד לבוא וזאת כאשר העד נשאל האם יהיה מוקן לעורך עימות מול הנאשם וענה באופן נחרץ, **"לא, מה פתאום, אמרתי מה הייתה"**. יש בכך ללמד ولو בעקיפין על העובדה כי העד סבור שבהרחקת הנאשם זה מיצחה את תפוקתו ואין מעוניין עוד ליטול חלק בהליך.

אל כל אלה יש להוסיף את תמונות פניה של המתלוונת שהוגשו וסומנו ת/2 בהן ניתן להבחן בבירור בשירותה מוארצת בלחי שמאל שלה. אך גם ניתן להבחן בסימנים כהים משני צדי גשר האף סמור לעיניים (אם כי הצלום לא ברור די כדי לדעת בוודאות אם מדובר בהמתומות או בהצללה).

הנאשם בעדותו שב ותהה מדוע לא נגרמו למתלוונת חבלות רבות יותר על רקע תיאור האלים עליו העידה. בהקשר לכך יזכיר כי על פי הנלמד במהלך האירוע המתלוונת הייתה במצבה אמיתית, זו לא יכולה לומר במדויק את מועד הזמן: "לי, לי זה היה נצח", ומושך גם לא ידועה לציילא ידועה לציין במדויק כמה אגראפים או כמה בעיטות נתן לה. יתר על כן, מקום בו לא נעשה שימוש, על פי הנטען, בשימוש או בחפש חד צזה או אחר, אין בהכרח לומר שהאלומות המתוארכות מצדיה חייבות להשאיר סימני חבלות קשים יותר.

אל מול האמור לעיל, עדותו של הנאשם בבית המשפט לא הותירה רושם חיובי, וזה בלשון המעטה. עוד טרם עלה הנאשם למסירת עדות ועל פני רצף שמייעת עדי התביעה ניתן היה להתרשם מאופיו של הנאשם אשר לא חדל מההתרפץ חוזר ושנה אל דבריו העדים בכעס ובהפרעות. התנהלות זו המשיכה גם בעת שעלה להעיד להגנתו.

להתרשות כללית זו מצטרפת התרשות שלפיה עשה הנאשם כל שלאל ידו להכפי את המתלוונת ולהציגה באור שלילי, וזאת ללא כל קשר לדברים שהעידה ולסוגיות שבמחלוקת. כך לשם ההמחשה, כבר בתחילת עדותו, עת התבקש להתייחס להאשמות המוחוסות לו בחר לפתח במונולוג לפיו המתלוונת גנבת, סכיזופרנית, גנבה ויסקי, גנבה את הבגדים שלו ולא תפקדה כבת זוג. זה המשיך בתיאור על תביעת צב שעלה פי דבריו הוגשה על ידי המתלוונת לביטוח הלאומי, וכן שאר תיאורים שככל תכליתם למד על אופייה הרע של המתלוונת. בעימות שנערכ בין הנאשם למתלוונת במשטרה לא יכול היה לתת הסבר לשירותה בפנייה של המתלוונת, אולם בבית המשפט כבר אמר בנסיבות כי המתלוונת היא זו שעשתה את זה עצמה.

עדותו של הנאשם ממקמת אותו בזמן ובמקום הרלוונטיים. יחד עם זאת זה ביקש לצמצם את אותה אינטראקציה בין לבין המתלוונת לכדי מגע פיסי מינורי, כאשר כל כוונתו הייתה לקחת את המשקפים מעלה ראשה של המתלוונת. הדבר בגרסאות שאינה מתישבת עם יתר הראיות, ולא כל שכן עם העובדה שמדובר בדבריו כעס, שלא לומר כעס מאוד, על המתלוונת, אשר ירקה לעברו ולדבריו שפכה עליו קפה. כך גם יש לתהות מה הדחיפות הרבה שהיא לנאהם דווקא בסיטואציה זו לקחת למතלוונת את המשקפים שלדבריו הם שלו. יתרה מכך, גרסה זו בדבר רצונו לקחת את המשקפים עומדת בסתריה לדברים שמסר במשטרה, שם הלה אומר במפורש כי כוונתו הייתה לשבור את המשקפים ואף לתת לח' מכות: "ש: אתה יודע מה זה מכות ישות, יש מכות שאין סימנים? ת: אני אמרתי לך, לא נתנו לך لتת מכות לח', אני רק רציתי לשבור לה את המשקפים".

יתריה מכך, אם כל מה שעשה זה לנסות לקחת את משקפיו של המתלוונת מדובר הוא זה שבחר לעזוב את המקום בסמוך לאחר מכן. עדותו המיידית של הנאשם את המקום יותר מתישבת עם מי שהוא מעורב בהפעלת אלומות כלפי המתלוונת ופחות עם מי שנפל קורבן ליריקות והשלכת קפה רותח לעברו מבלי שעשה דבר כתגובה לכך.

כך גם על בסיס אותו היגיון - מודיע אם כל שעה הוא לנסות להוריד את משקפיו מעל ראשו, המתלוונת תמצא לנכון להתריע בפנוי כי הבן שלו יבוא ויפגע בו. בהקשר לכך, אין מחלוקת בדבר השמעת אותם דברים מצד המתלוונת (שעליהם חזרה גם בבית המשפט), דבר ש愧 הביא את הנאשם ללבת ולקנות לעצמו אגרופן: "שמתי אותו בכיס מה אני חייב לפחד. כן אני כמו סוס אבל בראש של כלום בן עשרים ילד בן עשרים ואחד אני חייב לפחד אותו וחברים שלו?". עוד יש לתהות מדוע דווקא אותו בחרו להרחק ממרכז "X" ב---- למרץ "X" ב--- אם כאמור גרסתו היא ש' היא זו שירקה עליו ושפכה עליו קפה.

כך גם בית המשפט מוצא לדוחות את הניסוח המוצע של הנאשם לאיים השמייע בפני המאבטח ולפיו אמר "ח' שבילי מטה היום". הדברים אמרים לא רק מטעם האמון שאותו רוחש בית המשפט לגרסת המאבטח אלא גם מטעם הגיון של דברים. הנאשם במועד הרלוונטי כבר לא היה בן זוג של המתלוונת וכבר התעמת עימה כאמור ביום 17.4.2017. הנאשם, אליבא דידו, גם לא ראה בה בכל דרך שהיא בת זוג, אף רמז כי הייתה לו מישיה אחרת באותו עת. כשזו תמונה הדברים, הניסוח בעל נופך מאיים הוא זה שמתיחס יותר עם מבחני היגיון ושכל ישר, ולא זה ש"צובע" את האמירה בנוף רגשי-סנטימנטלי ולפיו המתלוונת מבחינתו כבר לא קיימת.

אליה כוללה הביאות את בית המשפט להעדייף בMOVED בMOVED את גרסת המאבטח יחד עם יתרת ראיות החיזוק על פני עדותו של הנאשם.

הערה אחורונה טרם סיום נוגעת להגדرتם של הנאשם והמתלוונת בני זוג, או מי שהיו ככללה בהתאם להוראת סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. בהקשר לכך ישראשית לציין כי גם אם במועד ביצוען של חלוקן של העירות הנאשם והמתלוונת לא היו בני זוג, הרי שההוראת חיקוק זו חלה גם כלפי מי שהיה בעבר בן משפחתו ובן זוגו של הנאשם. באופן מהותי סבורני כי יש לראות בנסיבות ובנסיבות כבני זוג לצורך התקיימות אותה נסיבה מחמירה. הדבר נלמד מטורם שאלן חי ביחד במספר חודשים. הנאשם באותה תקופה העביר את הבגדים שלו וכן את כל ציוד אישי רב למגורים יחד עם המתלוונת לרבות תכשיטים שעלה פי טענתו נגנוו על ידיה. הנאשם הוא זה שבהתיחסו למתלוונת נוקט טרמינולוגיה של בני זוג. כך לשם ההמחשה בהודעתו במשפטה מצין כי: "הינו גרים ביחד כמה חדשניים וعصויים אנחנו פרודים" (ת/3, ש' 10).

בדומה, כאשר הנאשם מתבקש להסביר מדוע נשאר עם המתלוונת, הוא מצין: "אני מתבונש לדבר על דברים כאלה, יש לי עוד בחורה בשבייל מה לי... איזה טוות עשייתי באמת. יש לי. יש לי עוד בחורה". אם כל מערכת היחסים שלהם התחזקה בהיותם שותפים לאותה דירה לא היה כל צורך להתבונש או להסטור עובדה שכזו. גם המתלוונת ראתה את עצמה ואת הנאשם כמו שהיו בני זוג: "הינו חברים הינו ביחד [...] חדשניים כן שהוא זהה..." ובהמשך, כשהתבהקה לתאר את היחסים ביניהם ענהה: "פעם כהה פעם כמו כל, כל משפחה [...] כמו כל הזוגים..."

סוף דבר:

מקום בו בית המשפט מעדיף ק את גרסה של המתלוונת, את גרסתו של המאבטח וכן את עדותו של א' במשפטה

ביחד וכמכלול, על פני גרסת הנאשם. מקום בו לא בית המשפט דוחה את גרסת הנאשם ואף לא מצוי בה כczו שמעוררת ספק, ובහינתן יתר המפורט לעיל הינו להרשייע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ז, 09/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

דוחה הטיעונים לעונש ליום 19.7.16 שעה 15:00.

ה הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ז, 09/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט